

Canh Rau Ôm Móng Tay

Tường Vi

Đang đứng trong bếp cắt mấy miếng bạc hà tươi dòn, non, xanh mướt để bỏ vào nồi canh chua, tôi vừa ngẫm nghĩ: Nhờ đi Paris về chuyến vừa qua mua sắm chợ Tàu nên kỳ này mới nấu được nồi canh chua đặc biệt. Vừa nấu ăn, vừa lật rau, vừa suy nghĩ đến hai ngày vui ở Paris, về nhà đã mấy ngày qua mà sao cứ mãi còn ngẩn ngơ, định bụng viết gửi Tin Văn một bài cảm tạ các anh chị trong Trung Tâm, nhất là anh chủ tịch đã hết lòng giúp đỡ, nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu...

Ái da! Đang cắt mớ rau Ôm nêm canh chua mà tại ba cái chuyện tình-yêu-nuôi-tôi-lớn mà khổ nỗi tui cắt luôn cái Móng Tay của tui rồi. Phen này thì phải nấu nồi Canh Rau Ôm Móng Tay!

Paris, trưa thứ bảy 19.2.00 - Trước khi tới Paris anh chủ tịch có dặn dò qua điện thoại là không được ho, không được bệnh, phải tươi cười về Paris ăn Tết chung với Trung Tâm mà quan trọng là không được quên đem sách theo để ra mắt trình làng...Ồ Paris vui quá, nhất là khi mua sắm chợ Tàu, đi đâu cũng gặp dân Á Châu, nên đừng ai tui cứ xí xồ xí xao bằng tiếng Việt, báo hại mấy ông bán hàng cứ chạy đi tìm thông dịch. Vui ghê.

Đang đứng chờ trước cửa tiệm, anh TN hứa sẽ mời đi ăn. Trời đang mưa. Tôi che cái dù. Thì tự dưng một anh bạn quen trở tới, chúng tôi tay bắt mặt mừng, anh là một trong những người sẽ đến tham dự buổi ra mắt sách ngày mai tại Viện Đông Nam Á. Anh căn dặn:

- Đứng ngay đây, đừng đi đâu nghe hông. Bạn bè tui mình đang đi ăn cơm trưa bên kia quán, họ sắp tới đó. Để tui xuống Parking lấy xe rồi tui quay lại ngay.

Rồi anh biến mất. Tôi đứng đó ứ ớ chưa kịp nói câu gì, thì xe anh TN trở tới, chui vào xe, còn ngoài cổ lại phía sau xem bạn bè mình đang là những ai, từ đâu tự về, nhưng không thấy ai cả, trời tháng hai Âu châu nắng nhẹ. Lòng tôi thì xôn xao, chưa lần nào đi Paris vui như lần này. Vậy mà tối thứ sáu đã bắt đầu lo, ngủ không được, hồi hộp, có lẽ vì đây là dịp ra mắt trình làng lần đầu tiên tại Paris. Mùa này bà con bị dịch cúm, nhiều anh chị ở Paris bệnh, anh Ch. bệnh, chị Th. ở St.Avoid bệnh, họ hen sổ mũi quần khăn trùm mền, thoa dầu cạo gió tùm lum, lại phải dùng vô hòng cả đồng thuốc trụ sinh mới ngóc đầu dậy nổi, chị T. nói vậy, nhưng mình sẽ dành nguyên một ngày chủ nhật cho Trúc Giang đó nghe hôn...Trời ơi, nghe sao mà cảm động! Anh TN vừa đi vừa giới thiệu khu phố Paris, trong đầu tôi vẫn trách cứ bạn bè ham ăn uống mà bỏ tôi ngóng dài cả cổ!

Quán Le Palanquin của chị Dung nằm ở đường Princesse trong quận VI của Paris, khu Saint-Germain des Prés của các văn nhân thi sĩ. Tôi nhìn quang cảnh khu phố sang trọng, bán áo quần thời trang đắt tiền, ngoài ra còn các tiệm sách, quán cà phê lề đường, trông sầm uất nhộn nhịp, rất vui, so với nơi tôi ở nó buồn tẻ, chỉ có những cây thông, những con chim sẽ bay dần dĩ tìm mồi, có nhiều nắng rọi vào tận phòng ăn, có mưa ướt ngoài hiên và có cả hạt sương phủ trên cỏ như một tấm thảm trắng mỏng...Chị D. tiếp đón niềm nở, chị hỏi tôi thích ăn món gì, tôi cười cười, nói: "Trời lạnh như thế này thì còn gì hơn là cơm nóng canh chua và cá kho tộ, chị nhỉ?"

Vui chưa, đi Paris được ông anh đón, được bà chị lo cho ăn, nếu cho dù ngoài trời mưa gió phũ phàng đi chăng nữa tôi cũng chẳng màng. Bắt đầu cuộc vui xuân Paris là vậy đây chỉ thấy toàn là ăn uống. Ai nghe mà chả thèm. Thèm là thèm cái không khí, ồn ào của thành thị giống như bên nhà mình, chứ dân Việt ở hải ngoại đâu phải ở đâu cũng có cái không khí ấm cúng như ở đây. Anh chị nhắc tôi gọi cho anh Đ.V. L đi, chiều nay ở nhà anh đang có cuộc tập dượt lần cuối cùng trước khi ra quân, những bài rất quen thuộc như Ly Rượu Mừng, Đón Xuân...Tôi xin phép cầm máy, giọng anh L. vui vẻ bên kia đầu dây:

- Allô chào cô ca sĩ!

Chơi với vì bị kêu bằng ca sĩ, vui quá, tôi cười thật to trong quán của chị D., tôi buột miệng:

- Allô, chào anh Thọ Đòn ! (Cả đám cùng cười)

Anh rủ ghé qua tập hát, tôi tìm lời chối cầm chừng, vì còn nghĩ tới lớp bạn bè, phen này kệt dữ đa. Không tập thì hát ít thôi, bê thì bê chút đỉnh, không sao. Tôi nhủ thầm.

Từ giả chị D. sau khi không quên cảm ơn bữa cơm thật ngon. Anh TN lại cho về quận 13, mua sắm vài thứ lại còn tới tiệm sách Nam Á hỏi chuyện bán sách nữa. Ngẫm nghĩ có ngày sách của mình cũng được bày trên kệ cùng với các tác giả khác, tôi thấy vui vui, vì tôi đang đem tình yêu đi rao bán.

Trưa chủ nhật, ngày 20.2.00 Tại Viện IDASE 269 rue Saint-Jacques, Paris.

Bước vào hội trường thấy mấy anh đang ráp máy âm thanh, tôi chào các anh, chị. Hôm nay các chị mặc áo dài thật đẹp duyên dáng. Bà con tới đông đủ, tôi bắt đầu run. Anh chủ tọa buổi họp mặt Xuân và Quê hương ngỏ lời chào mừng thân hữu và ban hợp ca mở đầu chương trình. Đến phần giới thiệu tác giả và tác phẩm anh đã nhận lời giới thiệu dùm tôi.

Tôi nghĩ rằng anh làm rất khéo vì đã quen giới thiệu nhiều lần rồi. Tôi nín thở chờ đợi. Anh làm cho hội trường chăm chú theo dõi chuyện con Vọng một cách say mê, đến khi anh nhắc câu: "Trời ơi, thân phận người Việt mà phải ngửa tay đi ăn xin sao?" Đang ngồi ở ghế, tôi thấy người lạnh run. Anh ác quá, tự dưng anh ném trả tôi về với biển cả bao la, con Vọng ngày nao còn rất trẻ, không cha, không mẹ, lầm lũi bơ vơ sợ hãi đáng thương. Tưởng bụi thời gian đã làm cho con tim người ta chai đá, tưởng tuổi đời ngày thêm già dặn, nhưng quay lại cuốn phim cuộc đời làm cho người ta chơi với trong cơn lốc xoay tròn. Anh mời tôi lên micro.

Bước đi như không vững, anh nhường chỗ cho tôi. Tự nãy giờ B.P làm xướng ngôn viên, giờ cũng biến đi đâu mất. Trong hội trường sao tự dưng trở nên yên lặng như tờ. Tai tôi nghe tiếng sóng biển, mắt tôi thấy hình ảnh thuyền nhân. Cổ tôi nghẹn ngào. Bỗng một tiếng nói từ nội tâm réo gọi- chỉ một mình tôi nghe - hãy tự nhủ- hãy nói đi -bạn bè đang lắng nghe.

Paris ngày nắng đẹp

Lúng túng khó nên lời

Thân phận người Việt hời

Xuân về - Ôi xa xôi?

Những giây phút trôi qua thật chậm, tôi nhớ tới lời chị B.K khi nãy: "TG hãy hít vào thật sâu, thở ra thật mạnh để bớt run." Tôi cảm thấy tự tin hơn, ngậm cảm ơn chị. Tôi nói:

Thưa quý vị,

Hôm nay là ngày đánh dấu một khúc quanh của cuộc đời Trúc Giang là được ra mắt sách trình làng. Quyền sách đầu tay nhan đề là Tình Yêu Nuôi Tôi Lớn nhưng tôi sẽ không nói thêm gì nữa về quyền sách của chính mình vì anh TN đã nói hết rồi. Thật vô cùng xúc động khi thấy quý vị đã bỏ thì giờ quý báu tham dự buổi ra mắt sách ngày hôm nay. Xúc động quá nên không tránh được điều sơ xuất, xin quý vị bỏ qua cho.

Thưa quý vị,

Trong đời có những lúc người ta cảm thấy bị quan kinh khủng, vì một hoàn cảnh khó khăn nào đó làm cho người ta chán nản, muốn bỏ đi hết một công trình đang đi, thì bỗng một cú điện thoại, những lời thăm hỏi, những an ủi, những khuyến khích, hay lời động viên đã làm thay đổi hẳn khúc quanh của đời người. Nhìn các anh chị trong TT, tôi tiếp: nếu không có sự động viên của các anh chị đi trước thì chắc gì Trúc Giang có dịp đứng đây hầu chuyện cùng với quý vị ngày hôm nay.

Sẵn đây, TG xin kể cho quý vị một chuyện thời TG còn đi học lớp 8 trường Trung học Kiến Hoà, đề tài thi lục cá nguyệt năm đó thầy giáo cho là: " Các em hãy tả một thầy giáo hay cô giáo nào mà em yêu mến nhất. " So ra đề tài này đối với một đứa học trò yêu văn chương thì có gì đâu mà khó, nhưng hai giờ thi trôi qua đối với tôi quá đau khổ. Cuối cùng nộp bài và chỉ viết được mỗi hai câu mà thôi. Đến tuần thầy giáo phát bài thi đối với tôi là cả một cực hình, ông thầy chăm chăm nhìn tôi, hỏi:

- Em làm bài thi gì mà kỳ cục vậy hở ?

Quay xuống cả lớp, thầy đồng đặc đọc lời văn của tôi: "Hôm nay trời nắng đẹp, cô bước vào lớp trong một chiếc áo dài màu hoàng yến làm tăng thêm nét phi nộn và già nua của cô!!!!"

Sau này lớn lên ra được hải ngoại, vô tình có lần đọc được bài báo của một văn sĩ người Pháp, ông viết: "Muốn được nổi tiếng thì cứ làm chuyện ngược đời." Hồi đó, tôi cũng làm chuyện ngược đời, mà nổi tiếng đâu không thấy chỉ thấy bị đội sổ thôi. Như vậy, những ai thường cầm bút chắc cũng nhận thấy như tôi, là khi viết và được tự do viết những gì mình nghĩ mới thật hạnh phúc, viết thương yêu hờn giận thì dễ, nhưng nói về Ghét, sao nó khó thế phải không quý vị? Như vậy, khi quyền sách này đến tay quý vị thì lẽ đương nhiên quý vị trở thành những thầy giáo cô giáo Việt văn khó tính của Trúc Giang rồi đó. Nhưng xin quý vị hãy đọc thấy tâm hồn tôi mà thôi.

Thưa quý vị,

Là người viết văn, thì lời phát biểu nào của độc giả đối với mình cũng quan trọng. Một nhà văn ở Đức có lần nói rằng: "TG đừng đá động gì đến chính trị, hãy làm thơ, viết văn tả về tình yêu, tình học trò, hợp với ngòi bút của TG hơn. Nhưng tôi nghĩ, trong quyển "Một Bông Hồng Cho Văn Nghệ", cố văn thi sĩ Nguyên Sa đã viết: "Tình yêu và Chiến tranh là hai đề tài lớn mà chúng ta có thể viết mãi không bao giờ cạn nguồn. Vì thế hệ chúng ta từ Nam chí Bắc, lớn lên langmù mùi của chiến tranh, cho nên chúng ta

không thể tách rời tình yêu của chúng ta ra khỏi chiến tranh được. Và một chị bạn khác, nói: "Chị bạo thật, tên tuổi chưa có mà dám in thành sách!" Chị nói cũng đúng thôi, nhưng tôi quan niệm trong mỗi người của chúng ta tiềm tàng một quyển sách, nên khi viết là tôi viết cho chính tôi trước, chị ạ!

Xin cảm ơn quý vị đã dành cho TG vài giây phút để tâm sự. Chúc quý vị một năm mới an vui.

Tôi nghe thấy bà con vỗ tay. Ngoài hành lang, nhóm bạn bè của tôi đang tùm năm tùm bảy ăn nói ồn ào như Tết. Cảm động quá khi bạn bè đến thăm ngày hôm nay, họ là những người đến từ rất xa, xa nhất là Houston, rồi Montpellier, Strasbourg, St.Avoid, Paris... Đêm đó chia tay nhau mà cứ nuối tiếc, tôi muốn rải chữ "Tình Yêu" xuống mặt đường nơi nào có dấu chân chúng tôi đến để cho dù có xa nhau mấy đi chăng nữa chúng tôi vẫn nhìn thấy nhau. Xa rồi mà còn nhớ bánh mì Khai Trí, nhớ Phở Lê Lai...

Câu nói của các anh phát biểu trong buổi họp mặt: Tương lai VN nằm trong tay thế hệ trẻ. Giới trẻ Việt nam đang tung bay khắp bốn phương, nhìn ra ngoài cửa sổ tôi thấy đàn chim đang bay thành từng đàn ngang qua. Tôi ao ước phải chi dòng giống Tiên Rồng của chúng ta cũng nương tựa nhau mà bay như vậy, thì sẽ không bao lâu chúng ta sẽ có một quê hương tươi thắm. Có lẽ động lực thúc đẩy tôi trở thành nhà văn khi trái tim tôi còn thổn thức khi nói về Quê Hương.

(Gửi đến bạn những dòng của Trúc Giang- Tháng 4/2000- Pháp)

Tường Vi